

Hrad - Brontosauři

1. Ráno otevřel jsem okno ven, tak bílej den,
že jen nevěstu, a moh' se brát,
na stromech špičky stály nepohnutě, koukaly ven
jak nad Vltavou Pražskej hrad,
ráno je naděje, co neumírá před polednem,
když do oběda nevyjdeš ven,
jukneš se na teploměr nálady a podle pole
s novinama začneš den.
- R: Co člověk nemá, má, a nedá pokoj déšť, déšť tě shání,
co může nedat, dá, rovinu hledá na rovině plání,
jak smířit radost i stesk, a Boha na nebi, hej, hej,
když se mu u srdce blejská.
2. Ráno otevřel jsem okno, byl tak černej den,
že jen nevěstu, a do pekla moh',
tak rychle vyjít a po ulicích nasbírat vzdor,
co vrší se jak v létě stoh,
moudře se otočíš a za vrátkama pohladíš den,
do oběda času dost,
jak z jinýho století, jak vnučeněj sen
si připadáš, jak špatnej host.

R:
R:
R: